

Č. 19/2000

I. Při převodech majetku Fondu národního majetku ČR se nepostupuje podle vyhlášky č. 119/1988 Sb. o hospodaření s národním majetkem a nelze proto aplikovat ustanovení § 42 zákona o státním zastupitelství z důvodu porušení ustanovení omezujících smluvní volnost stanovených touto vyhláškou. Porušení ustanovení omezujících smluvní volnost stanovených jinými předpisy však není vyloučeno.

II. Případnou trestní odpovědnost zaměstnanců Fondu národního majetku České republiky (dále též jen „FNM ČR“) podle § 255 trestního zákona není možné dovozovat pouze z titulu jejich rozhodovací činnosti ve statutárním orgánu Fondu národního majetku ČR, ale z hlediska porušení zákonem uložené nebo smluvně převzaté povinnosti opatrovat nebo spravovat majetek Fondu národního majetku ČR, zakotvené v textu právního předpisu, v pracovní či manažerské smlouvě nebo v interních směrnících ve vztahu k ochraně majetku, které je zaměstnanec na základě zákoníku práce a uzavřené pracovní smlouvy povinen dodržovat.

Nejvyšší státní zastupitelství při své činnosti na netrestním úseku zjistilo, že v aplikační praxi nižších státních zastupitelství působí obtížná otázka, zda lze porušení ustanovení omezujících smluvní volnost podle § 42 zákona o státním zastupitelství dovozovat z porušení ustanovení vyhl. č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů, ze strany zaměstnanců Fondu národního majetku ČR. V návaznosti na to pak vzniká další problém, a to zda lze v těchto případech uplatnit vůči zaměstnancům FNM ČR trestní odpovědnost (zejména podle ustanovení § 255 tr. zák., když toto stanovisko podrobněji nerozebírá možnost použití v těchto případech též jiná ustanovení trestního zákona (např. § 127 nebo § 128 tr. zák., pokud budou znaky skutkových podstat těchto trestných činů naplněny).

I.

Pro posouzení otázky aplikovatelnosti ustanovení § 42 zákona o státním zastupitelství na případy převodů majetku Fondu národního majetku ČR, z důvodu neplnění povinností či úkolů při nakládání s majetkem státu způsobem upraveným ve vyhlášce č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů, a dále otázky možné trestní odpovědnosti zaměstnanců Fondu národního majetku ČR podle ustanovení § 255 tr. zák. ve vztahu k jejich rozhodovací činnosti ve statutárním orgánu Fondu národního majetku ČR, je nezbytným východiskem řešení problematiky postavení samotného FNM ČR.¹

Fond národního majetku, zřízený v souladu s ustanovením § 4 zákona č. 171/1991 Sb. je **samostatnou právníkou osobou zapsanou v obchodním rejstříku, přičemž zásadně hospodář se svým majetkem**. Své výdaje důsledně hradí **ze svého majetku** (§ 19 citovaného zákona), za své **závazky sám svým majetkem ručí** (§ 21 téhož zákona) a **jeho majetek je důsledně oddělen od hospodaření státu** (§ 18 odst. 2 uvedeného zákona). Zákon č. 171/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky ve věcech převodů majetku státu na jiné osoby a o Fondu národního majetku České republiky, byl novelizován zákony č. 285/1991

¹ K tomu srov. výkladové stanovisko č. 14/2000 Sb. v. s. NSZ.

Sb., č. 438/1991 Sb., č. 569/1991 Sb. a č. 282/1992 Sb. V části třetí zákona č. 210/1993 Sb., týkající se přechodu privatizovaného majetku na Fond národního majetku České republiky a užití jeho majetku, jsou provedena obsahová a formální zpřesnění v této oblasti. Zejména byl upřesněn okamžik přechodu vlastnického práva k věcem z privatizovaného majetku. Podle § 19 odst. 3 tohoto zákona přechází vlastnické právo k věcem z privatizovaného majetku na nabyvatele dnem sjednané účinnosti smlouvy nebo při vkladu nemovitého majetku do obchodní společnosti, a to dnem vzniku této společnosti nebo ve veřejné dražbě příklepem licitátora, s výjimkou případů upravených zvláštním předpisem, kterým je zákon č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů. Do katastru nemovitostí se v těchto případech provádí zápis záznamem podle ustanovení § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů.

Povahu činnosti Fondu národního majetku je možné interpretovat z jednotlivých ustanovení zákona č. 171/1991 Sb. (ve znění zákona č. 282/1992 Sb.), a to zejména z ustanovení § 18 citovaného zákona, ze kterého vyplývá vymezení majetku Fondu národního majetku a způsobu jeho užití a dále z ustanovení § 20 zákona, který upravuje působnost FNM ČR. Z těchto ustanovení vyplývá, že **vedle funkcí zcela nepochybně nepodnikatelských** (viz zejména uspokojování oprávněných osob v některých případech mimosoudních rehabilitací, jak plyne z ustanovení § 20 odst. 2 citovaného zákona) plní FNM ČR **také řadu funkcí podnikatelských, které by jinak příslušely státu**. Je zřejmé, že Fond národního majetku byl mimo jiné také za tímto účelem zřízen. S ohledem na tuto skutečnost lze konstatovat, že kromě úlohy zvláštního státem zřizovaného orgánu vykonávajícího agendu uspokojování oprávněných osob v některých případech mimosoudních rehabilitací, vystupuje FNM ČR v obchodně závazkových vztazích a plní četné funkce podnikatelské, které by jinak příslušely státu. V těchto vztazích je pak Fond národního majetku podnikatelem podle ustanovení § 2 odst. 2 obch. zák. Činnost Fondu národního majetku může mít tedy podle jednotlivých ustanovení zákona č. 171/1991 Sb. (ve znění zákona č. 282/1992 Sb.) v jednotlivých případech jak podnikatelský, tak i nepodnikatelský charakter, přičemž tento je nutno posuzovat právě pouze s ohledem na konkrétní činnost FNM ČR, ze které vznikají konkrétní práva a povinnosti. **Tam, kde dochází k převodům majetku státu na jiné osoby běžnými privatizačními metodami, jde o vztahy, které s výkonem podnikatelských činností souvisejí a mají tedy charakter podnikatelský, obchodní a soukromoprávní.**²

Ze shora uvedeného vyplývá, že v těchto vztazích Fond národního majetku ČR nedisponuje a ani nemůže disponovat oněmi zvláštními a výsadními vlastnostmi orgánů veřejné správy, kterými bezesporu mocenská nadřazenost, možnost autoritativního donucení a presumpce správnosti vydaných právních aktů jsou, neboť FNM ČR nevystupuje při své činnosti ve vztazích ovládaných administrativně-právní metodou regulace, ale ve vztazích, které jsou založeny na rovnosti subjektů,³ přičemž žádné správní akty ani nevydává, protože se o správní řízení nejedná.

² Na tomto stanovisku setrvává i stávající judikatura, viz např. rozhodnutí vrchního soudu v Praze uveřejněné pod č. 57/1994 Sb. rozh. obč.

³ K tomu srov. například Antonioli - Koja, *Algemeines Verwaltungsrecht*, Manzsche Verlags- und Universitätsbuchhandlung Wien 1986, str. 21, kdy tzv. mocenská teorie vychází z názoru, že orgány veřejné správy se nacházejí v nadřazeném postavení vůči spravovaným subjektům a na základě tohoto pro ně vyplývá pravomoc upravovat jejich právní postavení jednostrannými právními akty mocenské povahy.

Jinými slovy Fond národního majetku ČR nevykonává vrchnostenskou správu. Tento fakt je nutno si uvědomit při úvahách o možném postavení FNM ČR jako státního orgánu a jeho zaměstnanců jako veřejných činitelů.⁴

Je sice skutečností, že Fond národního majetku správu v jistém slova smyslu vykonává, má-li se na mysli správa majetku.⁵ Z tohoto pohledu jde nepochybně o činnost, jejímž smyslem a podstatou je řízení určitých záležitostí, přičemž toto jednání je charakteristické určitou trvalostí, systematickostí a plánovitostí a slouží k dosažení určitého výsledku, neboť správa je obvykle chápána v nejširším smyslu jako každá záměrná lidská činnost, směřující k dosažení určitých lidských účelů.⁶ Jak však uvedeno shora, nevykonává Fond národního majetku ČR správu veřejnou, na kterou by bylo nutno nahlížet jako na oblast specifického společenského řízení, uskutečňovaného příslušnými výkonnými subjekty veřejné moci, ale správu soukromou.⁷ Tento názor plně vychází ze současného pojetí veřejné správy a samosprávy, kdy je veřejnou správou chápána správa veřejných záležitostí, vykonávaná ve veřejném zájmu a subjekty, které ji vykonávají, ji realizují z titulu svého postavení jako právem uloženou povinnost, zatímco správa soukromá je naproti tomu správou soukromých záležitostí, vykonávanou v soukromém zájmu subjekty sledujícími určité vlastní cíle a řídicími se přitom vlastní vůlí. Rozlišování veřejné správy je významné pro veřejnou správu mj. proto, že na výkonu veřejné správy se za určitých okolností mohou podílet také subjekty se soukromoprávním postavením. To přichází v úvahu tehdy a tam, kde si subjekty veřejné správy zadají výkon veřejných služeb, které by jinak měly provést samy, u soukromoprávních subjektů.⁸ To však případ FNM ČR zjevně není.

Jak uvedeno shora, nakládá Fond národního majetku **s prostředky, které jsou jeho vlastním majetkem, neboť nejenže své výdaje důsledně hradí ze svého majetku, ale jeho majetek je důsledně oddělen od hospodaření státu.** Hospodaření Fondu národního majetku ve svém celku tedy musí být nejméně vyrovnané nebo přebytkové. V jeho činnosti, i když nutně zahrnuje i bezúplatné převody kupř. obcím, zdravotním a jiným pojišťovnám obdobného charakteru, nadacím apod., hraje úroveň výnosů, a to i u privatizovaného majetku, významnou úlohu. Ani privatizaci nelze pojímat jen jako přidělování, i když v této činnosti je FNM ČR determinován schválenými privatizačními projekty, ale jako převody ekonomicky racionální, sledující i dostatečnou výnosnost. Také řízení Fondu národního majetku ministerstvem ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 171/1991

⁴ Srov. výkladové stanovisko č. 14/2000 Sb. v. s. NSZ.

⁵ *Správa majetku jako správa fiskální však není totožná se správou vrchnostenskou, ačkoliv mohou být takto používané pojmy do značné míry obdobné.*

⁶ Merkl A., *Obecné právo správní* Nakladatelství Orbis 1932, díl I, str. 2.

⁷ *Na tomto místě je nutno si uvědomit, že pojem správa jako lidská činnost sledující záměrně nějaký cíl v sobě v obecném smyslu zahrnuje jak správu soukromou, tak i správu veřejnou. Zatímco veřejná správa bývá autory charakterizována zejména tím, že je vykonávána ve veřejném zájmu, je správa soukromá charakteristická naopak tím, že je vykonávána především v zájmu spravovaných subjektů. Soukromá správa je tedy v tomto ohledu správou soukromých záležitostí, vykonávanou v soukromém zájmu osobami, sledujícími určitý vlastní cíl a řídicími se přitom vlastní vůlí. Veřejná správa, která je bezesporu správou veřejných záležitostí, je správou prováděnou ve veřejném zájmu a subjekty, které ji vykonávají, ji realizují jako právem uloženou povinnost, a to z titulu svého postavení jako veřejnoprávních subjektů. Tuto charakteristiku doplňuje D. Hendrych (viz Hendrych D. *Správní právo - obecná část*, Praha 1994, str. 2), podle kterého je soukromá správa spojována často s hospodářskou aktivitou fyzických nebo právnických osob nebo zaměřována s managementem, na rozdíl od správy veřejné jako činnosti vrchnostenské.*

⁸ Průcha P., *Základy veřejné správy a správního práva*, Právnická fakulta Masarykovy univerzity v Brně, 1994, str. 25.

Sb. není pojato jako každodenní vymezování úkolů, jak je to běžné u skutečně nesamostatného výkonu činnosti, jakým je např. závislý pracovní poměr. Jde evidentně o řízení právnické osoby státem, prováděné příslušným orgánem správy státu. Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že v rámci zákonných podmínek postupuje FNM ČR samostatně. Zákon č. 210/1993 Sb. zachovává princip oddělenosti majetku fondu od státního rozpočtu a taxativní výčet účelů použití majetku fondu. Tento výčet se postupnými novelizacemi zákona č. 171/1991 Sb. rozšířil až do dnešní podoby.

S ohledem na skutečnost, že tedy Fond národního majetku hospodaří se svým majetkem, důsledně odděleným od hospodaření státu a státního rozpočtu, nelze uvažovat o neplnění povinností či úkolů při nakládání s majetkem státu způsobem zakotveným vyhláškou č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších změn a doplňků. Tak nelze v daném případě zejména uvažovat o povinnosti správce národního majetku podle § 6 vyhl. č. 119/1988 Sb. využívat veškeré dostupné právní prostředky k ochraně národního majetku, chránit právo hospodaření s národním majetkem proti neoprávněným zásahům, včas uplatňovat právo na náhradu škody proti těm, kteří za škodu odpovídají, a uplatňovat právo na vydání bezdůvodného obohacení proti tomu, kdo jej na úkor státu získal. Rovněž použití § 27 vyhl. č. 119/1988 Sb., kdy jsou organizace při nakládání se svými pohledávkami a jinými majetkovými právy povinny postupovat se stejnou péčí jako při nakládání s pohledávkami a jinými majetkovými právy státu, je s ohledem na zásadní změny v právním řádu po roce 1989 vyloučeno.

Pokud jde o posouzení otázky aplikovatelnosti ustanovení § 42 zákona o státním zastupitelství na případy převodů majetku Fondu národního majetku ČR z důvodu neplnění povinností či úkolů při nakládání s majetkem státu způsobem zakotveným vyhláškou č. 119/1988 Sb. o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů, je nutno vzít v úvahu následující. Státní zastupitelství je ve smyslu ustanovení § 42 zákona o státním zastupitelství oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení o neplatnost smlouvy o převodu vlastnictví v případech, kdy při jejím uzavírání nebyla respektována ustanovení omezující volnost jejích účastníků. Toto oprávnění tak umožňuje státnímu zastupitelství podáním žaloby k příslušnému soudu zpochybnit smlouvu o převodu vlastnictví tehdy, jestliže při jejím uzavírání nebyla respektována ustanovení omezující smluvní volnost jejích účastníků. Z hlediska zákona o státním zastupitelství by v současné době bylo možné uvažovat o podání návrhu na zahájení občanského soudního řízení o neplatnost převodů majetku FNM ČR pouze za předpokladu, že by se taková smlouva týkala převodu vlastnictví, přičemž by současně došlo k nerespektování ustanovení právního předpisu omezujícího volnost účastníků smlouvy. Protože však, jak uvedeno shora, vyhláška č. 119/1988 Sb. o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších změn a doplňků, na případy převodů majetku Fondu národního majetku ČR nedopadá, je aplikace ustanovení § 42 zákona o státním zastupitelství z důvodu neplnění povinností či úkolů při nakládání s majetkem státu způsobem zakotveným vyhláškou č. 119/1988 Sb. o hospodaření s národním majetkem, ve znění pozdějších předpisů, vyloučena.

II.

Pokud jde o posouzení otázky možné trestní odpovědnosti zaměstnanců Fondu národního majetku ČR podle § 255 tr. zák., je nutno vzít v úvahu následující okolnosti:

Jako výchozí skutečnost je třeba nutno si uvědomit, a to ve vztahu ke shora uvedenému, že **zaměstnanci Fondu národního majetku nemohou poškodit Českou republiku, ale toliko Fond národního majetku, a to za předpokladu, že by porušili zákonem uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, tj. v daném případě majetek Fondu národního majetku.**⁹ To, že se jedná o majetek FNM ČR, však neznamená, že by ve vztahu k zaměstnancům Fondu národního majetku nešlo o cizí majetek. Fond národního majetku je v tomto smyslu samostatnou právnickou osobou s vlastním majetkem, odlišným od majetku jeho funkcionářů, či statutárních zástupců, jakožto soukromých osob. **Logickým předpokladem porušení zákonem uložené nebo smluvně převzaté povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek by v případě funkcionářů, či statutárních zástupců Fondu národního majetku musela být povinnost spravovat majetek Fondu národního majetku zakotvená v textu právního předpisu, nebo v pracovní či manažerské smlouvě, protože nelze tuto povinnost vyvozovat pouze z skutečnosti, že tyto osoby jsou členové statutárního orgánu.**¹⁰ Odpovědnost zaměstnanců fondu tedy není možné dovozovat pouze z titulu jejich rozhodovací činnosti ve výkonném výboru, který byl statutárním orgánem Fondu národního majetku, ale z hlediska porušení **zákonem uložené nebo smluvně převzaté** povinnosti opatrovat nebo spravovat majetek Fondu národního majetku, protože zákonným znakem trestného činu podle § 255 tr. zák. je porušení podle zákona uložené nebo smluvně převzaté povinnosti opatrovat nebo spravovat cizí majetek.

Ve smyslu § 10 zákona č. 171/1991 Sb. je statutárním orgánem Fondu národního majetku výkonný výbor, který též řídí jeho činnost. Statut stanoví, ke kterým písemným právním úkonům se vyžadují podpisy dvou členů výboru. Statut dále určí, kdy a v jakém rozsahu členové výboru jednají jménem Fondu národního majetku a udělují zmocnění jednat jménem Fondu národního majetku. Ani z obsahu Statutu Fondu národního majetku, nelze (bez ohledu na jeho právní povahu) vyvodit konkrétní pravomoci a povinnosti těchto pracovníků ve vztahu k majetku Fondu národního majetku a k jeho správě. Ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 171/1991 Sb. pouze příkladmo vypočítává právní úkony, které Fond národního majetku činí při nakládání se svým majetkem, přičemž § 20 odst. 2 ukládá Fondu národního majetku provádět vypořádání nároků oprávněných osob. **V tomto ohledu tedy nelze bez dalšího dovozovat, že by z citovaných ustanovení zákona č. 171/1991 Sb., popř. z vládního privatizačního rozhodnutí, vyplývala funkcionářům výkonného výboru Fondu národního majetku ČR zákonná povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek.**

Pokud by měla být otázka **smluvně převzaté** povinnosti spravovat majetek Fondu národního majetku a případného splnění znaku cizího majetku podle ustanovení § 255 tr.zák. posuzována z hlediska vztahu mezi zaměstnanci Fondu národního majetku a fondem samotným, pak bude nutné hledat odpověď v pracovněprávní úpravě jejich vztahu, a to zejména v pracovní, resp. manažerské smlouvě a vnitroorganizačních směrnících ve vztahu k ochraně majetku, které by byl zaměstnanec na základě zákoníku práce a pracovní smlouvy povinen dodržovat, protože funkční (objektivní) odpovědnost nebo jen obecné vymezení porušení povinnosti dostačující nebude.

⁹ V této souvislosti je nutno poznamenat, že situace u zaměstnanců PF ČR, jak dovozuje i výkladové stanovisko č. 14/2000 Sb. v. s. NSZ, z tohoto hlediska je poněkud odchylná, protože PF ČR **spravuje majetek (přičemž jde o správu cizí věci). Poškozeným v těchto případech tedy nebude PF ČR.**

¹⁰ K tomu srov. Knapp, V.: O právnických osobách, Právní rozhledy č. 10 - 11/1996, str. 986.

Ve smyslu § 73 odst. 1 písm. d) zákoníku práce jsou zaměstnanci povinni zejména řádně hospodařit s prostředky svěřenými jim zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele, přičemž podle ustanovení § 74 písm. g) zákoníku práce patří k základním povinnostem vedoucích zaměstnanců **zabezpečovat přijetí včasných a účinných opatření k ochraně majetku zaměstnavatele**. Zaměstnanec přitom odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil **zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním**, přičemž zaměstnavatel je povinen prokázat zaměstnancovo zavinění s výjimkou případů uvedených v § 176 a § 178 zákoníku práce. Povinnost dodržovat pracovní kázeň patří k základním povinnostem pracovníka vyplývajícím z pracovního poměru (srov. § 35 odst. 1 písm. b) zákoníku práce). Dodržování pracovní kázně spočívá v plnění povinností, které jsou stanoveny právními předpisy (zejména ustanoveními § 73 a 74 zákoníku práce), pracovním řádem a jinými vnitřními předpisy organizace, pracovní smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího pracovníka. To znamená, že za situace, kdy by mělo být jednání zaměstnanců Fondu národního majetku ČR, v jehož důsledku vznikne Fondu národního majetku ČR škoda, posuzováno jako porušení pracovní kázně, musí být porušení pracovních povinností ze strany těchto zaměstnanců zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat intenzity porušení povinností zvláště hrubým způsobem, přičemž toto zavinění je zaměstnavatel je povinen těmto zaměstnancům nejprve prokázat.

Ustanovení § 171 zákoníku práce ukládá zaměstnancům povinnost pracovat a počínat si při výkonu práce a souvisejících činností tak, aby nedocházelo ke škodám a to i tehdy, když bezprostředně nehrozí. Hrozí-li vznik škody, je zaměstnanec povinen upozornit vedoucího zaměstnance a zakročit, je-li to k odvrácení škody neodkladně třeba. Tyto povinnosti jsou významné nejen z hlediska ochrany majetku zaměstnavatele, ale mají svůj význam i z hlediska sekundární ochrany majetku jiných osob, s nimiž mohou zaměstnanci při výkonu své pracovní činnosti přicházet do styku. **Porušení všeobecné prevenční povinnosti zaměstnancem je protiprávním úkonem a je-li způsobeno zaměstnancovým zaviněním, zakládá obecnou odpovědnost za škodu podle § 172 zákoníku práce.**¹¹ Předpokladem odpovědnosti za škodu je v první řadě vznik škody. Pokud však jde o posouzení, zda výkonný výbor Fondu národního majetku ČR s majetkem Fondu národního majetku ČR naloží v konkrétním případě nevhodně, resp. nevýhodně pro Fond národního majetku, přičemž tímto jednáním by Fondu národního majetku ČR případně vznikla škoda, je nutno konstatovat, že s ohledem na současnou hospodářskou situaci v zemi a zejména obtížnost vymáhání pohledávek nelze otázku vzniku škody řešit zcela jednoznačně a objektivně bez současného hodnocení toho, k čemu by došlo a co konkrétně by Fondu národního majetku ČR hrozilo v případě, že by k takový krok nebyl uplatněn. Dalším předpokladem vzniku odpovědnosti zaměstnance za škodu je, že byla způsobena **protiprávním porušením povinností vyplývajících z pracovního poměru**. Které povinnosti má zaměstnanec v pracovním poměru, vyplývá jednak z pracovní smlouvy a dále z právních předpisů, které se ke sjednané pracovní smlouvě váží. Z nich je třeba zvláště upozornit na povinnost plnit pracovní úkoly podle pokynů nadřízených zaměstnanců, dodržovat předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a předpisy o požární bezpečnosti, **řádně hospodařit**

¹¹ K tomu blíže Jakubka, J. - Jindrák, M.: *Komentář k zákoníku práce, 1997 - Náhrada škody, § 171.*

s prostředky svěřenými zaměstnavatelem atd. Při zjišťování příčinné souvislosti je třeba zjistit, zda existuje pouze jednání či opomenutí zaměstnance, které způsobilo škodu, nebo zda zde není ještě jednání či opomenutí dalších zaměstnanců se stejnými důsledky.¹²

¹² K tomu srov. blíže Hloušková P.: *Odpovědnost zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli, Mzdová účetní, 1996, str. 7 - 8, 15 - 17.*